

En helt vanlig arbetsintervju ...

- Tack för era fina insatser i dag. Vi har valt att ta vidare följande nummer ...

Pulsen ökar. Svetten rinner till på den redan dyngsura ryggen. Jag kan nästan höra mitt eget hjärta slå. Det är säkert samma känsla som mördaren hade i Edgar Allan Poes novell *Det skvallrande hjärtat*. Det är arbetsintervju. Det är audition.

- 3, 7, 10, 11, 12, 15 ...

Jag vet att jag gjorde en fin insats på första dansprovet. Vi fick god tid på oss att gå igenom hela danskombinationen med den assisterande koreografen och alla rörelser och steg hade tydliga räkningar. Lokalen var försedd med en spegel för att vi skulle ha möjlighet att plocka upp även de små detaljerna i koreografin.

- 18, 19, 25, 27, 42 ...

Oj, vilket långt hopp mellan de olika numren. Vi var ju visserligen många som var här i dag. Ovanligt många tycker jag. De flesta känner jag igen sedan tidigare prov, men det är alltid nya talanger som dyker upp. Den här gången såg jag att sistaårseleverna på den utbildningen, som jag gick, också var på plats. Har de redan börjat söka jobb?

- 44, 45, 50, 57, 58 ...

OSKAR STERNULF

krönikör

Det var bra organiserat och en vänlig jury. På dansprovet hade vi först dansat i tre större grupper och därefter fått gå upp sex personer åt gången. Tre placerade i en främre rad och tre på en bakre dito. Första gången stod jag bak och andra gången hamnade jag i mitten längst fram. Fokuset var där. Rörelserna satt, liksom känslan som det konstnärliga teamet hela tiden pratade om under själva introduktionen på dagen. Jag hade fin ögonkontakt med både regissör, koreograf, producent och musikalisk ansvarig, som alla satt där med våra CV:n i handen och med en bedömande blick.

- 60, 63 ...

YES! Jag gick vidare!

Det är alltid svårt att inte hoppa upp och ner av glädje när jag får ett sådant besked, men i och med att det är fler personer som får ett nej vill vi ändå visa dessa personer respekt. När de återigen räknar upp numren och jag får bekräftat att jag hade hört rätt känner jag en oerhörd lättnad. Jag blir helt plötsligt väldigt trött och otroligt hungrig. Efter en hel dag med registrering, nummerlappar, väntan, instudering av dans, ännu mera väntan, "uppvisning" och den slutliga väntan innan besked, känns både kropp och knopp rätt slut.

Då var det bara hem och med spänning vänta på det slutgiltiga "får jag jobbet?"-svaret.

Vi får nästan aldrig besked samma dag eller ens samma vecka. Det kan dröja allt från en vecka till upp emot två månader. Självklart är all väntan värd det om det blir ett positivt besked och då vet jag att det i alla fall kommer att dröja ytterligare ett halvår eller år innan jag hör de där orden igen:

- Tack för era fina insatser i dag. Vi har valt att ta vidare följande nummer ...